

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΪ.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΔΗΘΕΙΑ

ΑΘΙΣΜΕΝΗ σ' ἐν' ἀπὸ τὰ θεωρεῖα τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, πλάτ' στὴν κ. Μπλαβαίν, ἡ δούκισσα 'Ελίζα ντ' Ἀλπίνι ἄκουγε τὸ ἔργο ἀφηρημένῃ.

Ὅρθια, πίσω της, ὁ ἄνδρας τῆς Λουβέλ ντ' Ἀλπίνι παρακολουθοῦσε κι' αὐτὸς τὸ ἔργο με μιά ἔκφραση ὑπεροπτικῆς ψυχρότητος στὸ ὄρατο τοῦ πρόσωπο καὶ κύτταξε κάπου-κάπου τὴν αἰθουσα τῆς γεμάτῃ κομψὸ κόσμῳ. Μονάχα, ὅταν μιλῶσε στὴν κ. Μπλαβαίν, ἦταν ὄλος εὐγένειας καὶ χάρι.

Χωρὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιατί, ἡ 'Ελίζα ἤταν μελαγχολικῆ. Ἴσως, γιατί παρ' ὅλη τὴν θαυμασία τουαλέττα τῆς, φαίνονταν κάπως δεηλῆ, κάπως ἐπαρτωτίσσια, παραβαλλομένη με τὴν γοητευτικὴν κ. Μπλαβαίν. Ἴσως γιατί ἡ παρουσία τῆς κυρίας αὐτῆς, τὴν ὁποία ἡ ἴδια ὠστόσο εἶχε καλέσει, τὴν στενοχωροῦσε, ἀλλ' ἴσως καὶ γιατί θυμότανε τὰ δάσ' καὶ τὰ λειβάδια τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου, — ἦταν κόρη ἐνὸς πλοίου γαιοκτημῶνος — εἶχε περάσει τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια καὶ ὅπου εἶχε πάει νὰ τὴν ζητήσει ὁ ἄνδρας τῆς.

Ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀκόμη τοῦ γάμου της, ἡ 'Ελίζα εἶχε ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἀγάτῃ τοῦ Λουβέλ. Πάντα ὅμως προσπαθοῦσε νὰ τὴς καταπνίξῃ. «Ἦ φαινομενικὴ τὸ ψυχρότης, συλλογιζότανε, ὠφείλετο σὺν χαρακτήρα του. Εἶμαι τόσο ταπεινὴ καὶ τόσο λίλιγο ὠμορφή κ' ἐκείνος τόσο ἀριστοκράτης καὶ ὠραῖος!»

Μὰ κίνησις τῆς κ. Μπλαβαίν ἀπέσπασε τὴ νεαρὴ δούκισσα ἀπ' τὸν ρεμπασμὸ τῆς καὶ συγχρόνως μιά σιγῆ ἀκουστήκασι στὴν αἰθουσα. Μερικὰ θεατὰ σπικώθηκαν καὶ ἄλλοι ἐντρομοὶ εἰδξαν τὸ δεξιὸ μέρος τοῦ θεάτρου. Ἡ 'Ελίζα κύτταξε πρὸς τὴ σκηνή. Εἶδε τί οἱ ἠθοποιοὶ τραβιόνταν θιαστικά πρὸς τὸ θέαθρο. Ἀπὸ τὴν ἴδια πλευρὰ τῆς σκηνῆς, ὅπου θριασκόταν καὶ τὸ θεωρεῖο τους λίλιγο καπνὸς ἔθωνε.

Ἡ 'Ελίζα δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν αὐτὸς ὁ καπνὸς. Ἦ κ. Μπλαβαίν ὅμως ἔσκουπε περισσότερο καὶ κύτταξε πῶς προσεχτικά. Κι' ἀμέσως, κατατρομαγμένη, τραβήχτηκε ἀπὸ τομα πρὸς τὰ πίσω καὶ φώναξε:

— Πιάσανε φωτιά τὰ σκηνικά!

Μὰ πράγματι αὐτὸ συνέβαινε. Ὅλοι οἱ θεατὰ ἔβρουν περίτρομοι. Ἐνας ἀπερίγραπτος πανικός τους εἶχε κυριασθεῖ. Ἀπὸ παντοῦ ξεπηδοῦσαν ἄνθρωποι καὶ σκουνοφυλῶντας, πατώνας, περνώνας ἐπάνω ἀπ' ἄλλους, ἔτρεχαν πρὸς τὴν ἔξοδο.

Ἡ 'Ελίζα κυριεύθηκε στὴν ἀρχὴ ἀπὸ φρίκη. Κατόπιν ὅμως ἐγύρισε ψυχραίμα καὶ ρώτησε τὸν ἄντρα τῆς τί ἔβριπε νὰ κάνει. Εἶδε τὴν κ. Μπλαβαίν, ἡ ὁποία, πελιδνὴ ἀπ' τὸν τρόμῳ, εἶχε πέσει στὸ πρῶτο σκαλὶ τῆς σκάλας τοῦ θεωρείου, καθὼς ἔτρεξε νὰ θγῆ ἔξω. Ἡ 'Ελίζα τῆς ἔδωσε τὸ χέρι καὶ τὴν ἐβοήθησε νὰ σηκωθῆ. Ὅταν σηκώθηκε ἡ κ. Μπλαβαίν ὄρμησε πρὸς τὴν πόρτα. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ἡ 'Ελίζα γιὰ ἀποσυχοῦσε γιὰ τὸν Λουβέλ.

Τὸν εἶδε μετ' ὅσην σκιά στὸ θέαθρο τοῦ θεωρείου. Εἶχε γυριστὴν τὴν πλάτῃ καὶ καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξῃ καὶ τὰ δύο φύλλα τῆς πόρτας γιὰ νὰ περάσουν ἐκολώτερα. Ἦ κ. Μπλαβαίν ὠστόσο, σάν τρελλῆ ἀπ' τὸ φόβῳ της, μὴ καταλαβαίνονταν περὶ τίποτε, ὄρμησε πάνω πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὴν τράβηξε, ἐνὸς ὁ Λουβέλ τὴν ἔσπρωχνε πρὸς τὴν ἀντιθετὴ διεύθυνσι. Πανικόβλητοι, κατατρομαγμένοι καὶ οἱ δύο, ἀνίκαναι νὰ συνηγοροῦν, ἐτραυλιζάν λέξεις ἀσυάρτητες.

— Μὰ, κυρία μου, φώναξ' ἡ ἑλάντ' ἡ πόρτα ἀνοίγει πρὸς τὰ ἔξω. Παραγοῦρησε μου τὴ θέσι σας, θὰ σπηθῶμαι καλύτερα ἀπὸ σὺν τὸν Λουβέλ!

Ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὴν ἀποφασιστικὴ αὐτῆς φωνῆ, ἡ κ. Μπλαβαίν, παραμέρισε καὶ ἡ 'Ελίζα μετ' ὅταν ἄντρα τῆς μπόρεσαν ν' ἀνοίξουν τὴν πέρτα.

Ὁ διάδρομος ἦταν πλημμυρισμένος ἀπὸ ἕνα χεῖμαρρο ἀνθρώπων ποῦ στριμγωνότουσαν μεταξὺ ἴταν, δαγκωνότουσαν, πατιότουσαν καὶ χτυπιότουσαν στὸς τοίχους. Ἦ καὶ ἡ 'Ελίζα, κἀνοῦσα πρὸς τὰ πίσω ἐξ ἐνστικτοῦ, ρώτησε τὸν ἄντρα τῆς:

— Νὰ ριγτοῦμε ἐδῶ μέσα καὶ μεῖς;

Ἄλλὰ ὁ Λουβέλ, τὸν ὁποῖο εἶχε κυριεύσει ἡ τρέλλα τοῦ ζωντανοῦ ἐκεῖνου χεῖμαρρου, δὲν τῆς ἀπάντησε. Νόμιζε κανεὶς ὅτι

δὲν τὴν ἐγνώριζε πεῖα, δὲν κύτταξε παρὰ μόνον τὴν κ. Μπλαβαίν. Ἐνα ἀνοιγίμα δημιουργήθηκε ἔξωσαν στὸ πλῆθος καὶ ὁ Λουβέλ φώναξε:

— Γλύστρησε!.. Χώσου σ' αὐτὸ τὸ ανοίγίμα! Ἐβγα! Μὰ ἔβγα λοιπὸν γρήγορα!

Καθὼς ὁ Λουβέλ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ στὸν ἐνικό, ἡ 'Ελίζα, μολονότι τὰ μάτια του ἦσαν ἄλλοῦ γυρισμένα, νόμιζε ὅτι σ' αὐτὴν μιλῶσε. Καὶ ἦταν ἔτοιμη νὰ χωθῆ στὸ πλῆθος, ὅταν ἐνοίωσε ὅτι ἡ κ. Μπλαβαίν τὴν τραβοῦσε πρὸς τὰ πίσω καὶ τὴν ἔσπρωχνε μανιωδῶς γιὰ νὰ τὴν προσπεράσῃ. Θυμωμένη ἡ 'Ελίζα ἀντιστάθηκε, λέγοντας:

— Θὰ μεῖ κόνετε νὰ πέσω, κυρία! Ἀφήστε με!.. Μποροῦμε νὰ περάσουμε καὶ οἱ τρεῖς.

Ἐξάφνα ὅμως κάποιος τὴν τράβηξε ἀπ' τὴν πόρτα, τὴν σκούνησε θιακα καὶ τὴν κόλλησε στὸ μπροστινὸ σανίδωμα τοῦ θεωρείου. Καὶ παγωμένη ἀπὸ φρίκη, εἶδε τὸν ἄντρα τῆς, ὁ ὁποῖος πελιδνός, μετ' ἡλεῖα ἄσπρα, μετ' ὄντια σφιγμένα, μετ' ἡ ἔκφρασι κτηνώδους ἀγριότητος, μετ' ἄλεμμα ὅπου γυαλοκοποῦσε μιά λάμψιν τρέλλας, τὴν κρατοῦσε κολλημένη στὸν τοῖχο, συθίζοντας τὴν γροθιά του στὸ στήθος τῆς, ἐνὸς συγχρόνως οὐρλιάσε στὴν ἄλλη γυναίκα μετ' ἡ μιά φωνῆ γεμάτῃ ἀγωνία καὶ πάθος:

— Μὰ τί περιμένεις λοιπὸν; Πέρασε! Σ' ἐξορκίζω, πέρασε γρήγορα!..

Ἡ 'Ελίζα, ποῦ τὰξε ὄλα καταλάβει, δὲν ἀντιστάθηκε πεῖα.

Ἄφισε τὴν κ. Μπλαβαίν νὰ περάσῃ μετ' ὁν Λουβέλ. Κατόπιν σύρθηκε ὡς μιά κἀρέκλα, ἔπεσε ἐπάνω, καὶ συτετριμμένη, μετ' ἡ ψυχὴ νεκρὴ κιάλας, περιέμενε τὸν θάνατο. Ἄλλὰ τὴ σκέψι τῆς φριχτῆς ἀπάτης δὲν μπορούσε νὰ τὴν θγῆ ἀπὸ τὸ μυαλό της. Δὲν μπορούσε νὰ ξεχάσῃ τὸν ἄντρα, ὁ ὁποῖος σάν θηρίο τὴν εἶχε χτυπήσει, τὴν εἶχε πληγώσει, νιὰ νὰ σὸση τὴν ἄλλῃ! Καὶ κυριευμένη ἀπὸ ἀπελπίσσι, ἀπὸ ἀβέβαντῃ ἄδησι, ἡ μικρὴ δούκισσα τινάζονταν ἀπὸ λυγμοῦς, χωρὶς νὰ μπόρῃ νὰ κλάψῃ:

— Αὐ! αὐ! Ἄς φύγουν... Ἄς φύγουν... Ἄς γυρισούν στὴ ζοῆ!.. Ἄν ἡ ζοῆ εἶνε ἔτσι, ποτὶμὼ τὸν θάνατο!.. Δὲν σοῦδταν πεῖα... Περιέμενε τὶς φλόγες, σάν μιά λυτρωσι, σάν ἕνα ἀφανισμό τῆς φριχτῆς ἀναμνήσεώς της.

Ὅστόσο, κάποιος κρότος ἄρτισαν ν' ἀκούγονται γύρω της. Ὅτε φλόγες, ὀτε καποὶ δὲν ὕπνησαν. Ἡ 'Ελίζα ἐσκέπασε τὰ μάτια της ποῦ τὰ εἶνε σκεπασί μετ' ἡ χέρια της καὶ κύτταξε. Ἦ αἰθουσα ἦτανε φωτισμένη καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα δὲν ἦταν πνιγρῆ... Μιὰ στιγμῆ καθὼς ἔσκουπε, εἶδε ὅτι τὰ σανίδια τῆς σκηνῆς ἦσαν θρεμείνα καὶ ὅτι δύο πυροσβέστασι, πολλὸ ἐθθμοῖο γιὰ τὴν τραγικὴν χροιά ποῦ εἶχε δοθῆ ἀπ' τὸν κόσμῳ σ' ἕνα μικρὸ περιστατικό, ἀπομακρυνότουσαν μετ' ὁους σωλῆνες των. Συγχρόνως στὰ θεωρεῖα καὶ στὴν πλατεῖα, μερικὸ θεατὰ, δειλοὶ ἀκόμη, ξαναγύριζαν στὶς θέσεις των.

Σὲ δέκα λεπτά ἀργότερα, συνεχίζονταν τὸ ἔργο.

Ἄλλ' ἡ 'Ελίζα δὲν ἄκουγε. Ὁ νόος της ἦταν γεμάτος ἀπ' τὴν φρικτὴ σκηνή, στὴν ὁποία εἶχε πρὸ ὀλίγου παρασθῆ.

Ἐξάφνα, ἕνας μικρὸς ξερός θίχας, νευρικός, ποῦ ἐπρόδιδε ἀμηνχανία, τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ καὶ νὰ γυρίσῃ.

Ὁ Λουβέλ, ὁ ἄντρας της, τσαλακωμένος ἀλλὰ ἡρεμος, εἶχε ἐπιστρέψει. Τὸ πρόσωπό του εἶχε τὴν συνηθισμένην τοῦ ψυχρῆ ἔπαρσι. Σάν νὰ μὴν εἶχε συβῆ τίποτε, πληρίασε τὴν γυναίκα του καὶ τῆς ψιθύρισε χαμογελῶντας:

— Ἐκανες πολλὸ καλά ποῦ δὲν ἀσάφεες ἀπ' τὸ θεωρεῖο, καθὼς σ' ἐξώρκισα. Ἦ κ. Μπλαβαίν ποῦ ἔβγα, καταστασιαστικῆ. Ἐπειδὴ πληροφόρηθηκα ἀμέσως ὅτι δὲν ὕπνησε κανεὶς κλύδων, σ' ἄφησα καὶ ἔβαλα τὴν δειλὴ αὐτῆς γυναίκα σ' ἕνα αὐτοκίνητο. Ὡ! ἀγαπημένη μου, τί θαυμαστὴ ψυχραίμα ποῦ εἶδες!

Ἡ κακόμοιρη γυναίκα δὲν ὄρηκε τίποτε ν' ἀπαντήσῃ. Τόσο τὴν κατέπληξε τὸ θρόσος τοῦ ἄνδρος τῆς..

Μονάχα θανάσιμα θάμισεν, σκέφθηκε:

— Ὅλη μου τὴν εὐτυχία τὴν ἐσκότασαν μερικὰ σκηνικά ποῦ ἄρπαξαν φωτιά καὶ δὲν κἀνκαν! Τώρα, πόσο δύσκολο βὰ μοῦ εἶνε νὰ ζήσω... Ἐνὸς ἦταν τόσο εὐκολο πρὸ ὀλίγου νὰ πεθῶναι!

